

בס"ד. שיחת יום א' ב' במדבר, כ"ח אייר ה'תנש"א.
— בכינוס נשי ובנות חב"ד תחינה —

בלתי מוגה

א. כבכל שנה מתקיים הכינוס של נשי ובנות ישראל בזמן זה — ימי ההכנה לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו",

— ובנדודי: לאחרי שבת מברכים ר"ח סיון, ובפרט שבתפלת ערבית דיום זה מתחיל ערב ר"ח סיון, ולמחרתו ר"ח סיון, ובהמשך לזה שלשת ימי הגבלה, עד ל"זמן מתן תורתנו" עצמו —

כיון שבקשר ובשייכות למתן-תורה מודגשת מעלתן של נשי ישראל, כמסופר בתורה שכאשר הקב"ה צוה למשה רבינו להכין את בני לקבלת התורה, אמר לו: "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל"¹, ופירשו חז"ל² כפל הלשון "לבית יעקב" ו"לבני ישראל", "לבית יעקב אלו הנשים, תאמר להן בלשון רכה", ולאח"כ "ותגיד לבני ישראל", "האנשים".

[כלומר: אע"פ שמתן-תורה עצמו הי' לכל בניי (האנשים והנשים והטף) בבת אחת, שכולם שמעו מהקב"ה את עשרת הדברות (מ"אנכי ה' אלקיך" עד "וכל אשר לרעך") בבת אחת, מ"מ, בנוגע להכנה למתן-תורה צוה הקב"ה למשה רבינו שדיברו אודות מתן-תורה לא יהי' לכל בניי יחדיו, אלא לנשים תחילה ואח"כ לאנשים].

ואחד הביאורים בזה — שהכנת הנשים למתן-תורה פועלת גם על האנשים, כפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם שהנהגת הבית כולו תלוי באשה, שהיא "עקרת הבית", עיקרו של הבית, ופועלת על כל בני הבית, הילדים והילדות³ וגם הבעל, ע"י הכשרון והחוש המיוחד שיש לאשה להשפיע ולפעול מתוך רכות (בלשון רכה), רגש וחום, שע"ז מתקבלים ונקלטים הדברים בפנימיות לבם של המחונכים ומתקיימים יותר.

ומזה מובן גם בנוגע ל"זמן מתן תורתנו" בכל דור ובכל שנה:

נוסף לכך שבמתן-תורה בפעם הראשונה ניתנה התורה בירושה (נוסף על ה"מתנה" שבתורה⁴) לכאור"א מישראל, "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת

ושש, שעיקר שייכותם (רובה ככולה) להאם דוקא ("צריך לאמרו").

(1) יתרו יט, ג.

(2) מבילתא ופרש"י עה"פ.

(4) ראה לקו"ש ח"י"ג ע' 115 ואילך. ושי"נ.

(3) ובפרט בשנותיהם הראשונות, עד גיל חמש

יעקב⁵, בני האבות, אברהם יצחק ויעקב, והאמהות, שרה רבקה רחל ולאה, וכן בלהה וזלפה, שמהם יצאו כל י"ב השבטים⁶, ומהם יצאו כל בניי עד סוף כל הדורות, עד לדור הגאולה, שבו יתחדש הענין דמתן-תורה עי"ז ש"תורה חדשה מאתי תצא"⁷ — הרי בכוא "זמן מתן תורתנו" בכל שנה (ביום ראשון דחג השבועות שבו קורין ושומעין עשרת הדברות), חוזר ונשנה הענין דמתן-תורה לכל בניי שבדור זה, ולכל בניי שבכל הדורות, כיון שכל דור כולל את הדורות שלפניו ושלאחריו (ומקשר ביניהם), מאז שבניי נעשו לעם, כש"אתה בחרתנו מכל העמים" במתן-תורה⁸, ועד לדור הגאולה כש"תורה חדשה מאתי תצא".

ולכן צריכה להיות ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" באותו אופן כפי שהיתה בפעם הראשונה — "כה תאמר לבית יעקב", "אלו הנשים", ואח"כ "ותגיד לבני ישראל", "האנשים" — בהדגשת מעלתן של נשי ישראל, שכל אחת מהן היא "עקרת הבית", ועל ידה נעשה הבית כולו מוכן וראוי למתן-תורה.

ב. ואופן ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" — באותו אופן שהיתה ההכנה למתן-תורה בפעם הראשונה:

כשמושה רבינו אמר לבניי שהיציאה ממצרים היא כדי לקבל את התורה, כמ"ש⁹ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", היינו, שכדי שיוכלו לעבוד את ה' וידעו כיצד לעבוד את ה' ולקבל ברכתו והסכמתו על זה, צריכים לבוא להר סיני¹⁰ שבו ניתנה התורה — נתעוררה אצלם תשוקה וגעגועים מתי יזכו סו"ס ליום הנכסף שבו יקבלו התורה, עד כדי כך, שספרו את הימים ממחרת היציאה ממצרים עד מתן-תורה.

ועד"ז בכל שנה ושנה — כמודגש במצות ספירת העומר: "וספרתם¹¹ לכם ממחרת השבת (שפירושו "ממחרת היו"ט"¹²) וגו' תספרו חמישים יום", שבזה מתבטאת התשוקה והגעגועים מ"זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" בשנה זו, "כמו שמנו ישראל באותו זמן"¹³.

ואף שנשים פטורות ממצות ספה"ע להיותה מצוה שהזמן גרמא¹⁴, הרי, נוסף לכך ש"בקצת מדינות שמו הנשים מצוה זו עליהם חובה"¹⁵, כמו

(5) ברכה לג, ד.
 (6) כולל גם שבת לוי, בתור שבט הי"ג, או כפי שהי' בתחילה בתור א' מי"ב השבטים.
 (7) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.
 (8) שו"ע אדה"ז או"ח ס"ס סד.
 (9) שמות ג, יב ובפרש"י (משמור"ר פ"ג, ד).
 (10) כמדובר סיני, בריחוק מקום מארץ מצרים, אבל, קשור עם (ומתחיל מ) הרגע הראשון שיצאו מארץ מצרים ומאורח-חיייהם ומנהגיהם של המצריים שהיו נתונים תחת שלטונו של פרעה מלך מצרים שהי' מושל בכיפה.
 (11) אמור כג, טר"ז.
 (12) תו"כ ופרש"י עה"פ.
 (13) ר"ן סוף פסחים. וראה לקו"ש חכ"ב ע"י 114. וש"נ.
 (14) רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הכ"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סתפ"ט ס"ב.
 (15) שו"ע אדה"ז שם. וראה גם סו"ס תצג.

האנשים¹⁶, בודאי יכולות לסייע ולהזכיר לבניהן ובעליהן שלא ישכחו ויחסירו ח"ו יום אחד מימי הספירה, ועוד ועיקר, שיכולות וצריכות לסייע בהתעוררות השווקה והגעגועים למתן-תורה (תוכן מצות ספירת העומר).

ג. ויש להוסיף בביאור תוכן ההכנה למתן-תורה שבמצות ספירת העומר — בהקדם השאלה בתוכנה של מצות ספירת העומר, ספירת הימים:

ספירה — בטבע האדם — היא בדבר שספירתו מביאה תועלת, לידע המספר המדוייק שלא יחסר ויאבד או שלא יתוסף יותר מהדרוש, וכיו"ב, משא"כ בדבר שאינו תלוי באדם, אין תועלת ומשמעות להספירה.

ועפ"ז צריך להבין: מהו התוכן דספירת הימים כשפעולת האדם בספירת הימים (ואופן הנהגתו בהם) אין לה השפעה כלל על מספר הימים?

היחס של האדם להימים הוא בנוגע לאופן הנהגתו בהימים — שביכלתו למלא את ימיו בתוכן של דברים טובים, או שיהיו ח"ו ימים רקים מתוכן, או יותר גרוע מזה, ח"ו, ע"י מעשה דיבור ומחשבה בלתי-רצויים; אבל הימים עצמם [שאותם סופרים, ולא את המצוות (או הפכם ח"ו) שעושים בהם] — אינם תלויים בהנהגת האדם, או בספירתם על ידו, שגם לולי ספירת האדם ישנה המציאות ד"יום אחד", "שני ימים", "שבוע אחד", "שני שבועות", וכיו"ב.

ונקודת הביאור בזה:

הבדלתם של בני" מכל העמים ("אתה בחרתנו מכל העמים . . ורוממתנו מכל הלשונות") — ובודאי ראויים לכך מפני שהקב"ה רצה בהם ברצון וחפץ אמיתי ("ניט נאָר אַז דער אויבערשטער וויל זיי, נאָר ער איז פּאַראַקט אין זיי") — מתבטאת לא רק בהנהגתם בפועל, שדבר ברור אצל כאו"א מישראל שצריך למלא את כל הרגעים הימים והשבועות בעניני אלקות, ע"י הנהגה בפועל ממש ע"פ רצונו של הקב"ה — דמאי קמ"ל?! הנהגתו של יהודי ע"פ התומ"צ אינה דבר חידוש, ובמילא אין צורך לקבוע על זה ברכה מיוחדת כבספירת העומר; החידוש הוא שמצד הבדלתם של בני" מכל העמים נעשים גם הימים עצמם ענין של מצוה, כמודגש בהמצוה דספירת הימים: "יום אחד", "שני ימים", וכיו"ב.

ד. עפ"ז יש להוסיף בביאור שייכותה של ההכנה למתן-תורה ע"י ספירת העומר לנשי ישראל:

סכ"ה), ועאכ"כ בחג השבועות שאין בו מצוות מיוחדות, אין חילוק בין אנשים לנשים (ואדרבה: הנשים קודמות בהכנה למתן-תורה, כנ"ל בפנים).

16) ומודגש יותר בחג הפסח, שבאכילת מצה ושתיית ד' כוסות (מצוות שהזמן גרמא) "אין חילוק בין אנשים לנשים" (שו"ע אדה"ז שם סתע"ב

מעלתן המיוחדת של נשי ישראל, שכל אחת מהן היא "עקרת הבית", מתבטאת לא רק בקיום המצוות שחייבות בהם, אלא גם (ובעיקר) בכך שמחדירה קדושה בכל הבית כולו, גם בענייני החולין שבבית.

וענין זה מודגש במצוות המיוחדות שניתנו לנשי ישראל – החל ממצות הדלקת נרות שבת ויו"ט, שעיי"ז נעשה הבית כולו מואר באור של קדושה, ועד"ז בנוגע לכשרות האכילה ושתי', שנעשים דם ובשר כבשרם של כל בני הבית, ועיי"ז נעשה הקיום והחיות של כל בני הבית באופן של קדושה.

ועוד וג"ז עיקר – כמדובר כמ"פ שטוב ונכון לקבוע קופת צדקה בחדר התבשיל (ובלשון המדינה: "קייטשען"), שבו מודגשת ביותר בעלותה של "עקרת הבית" בהכנת המאכלים והמשקאות לכל בני הבית, כדי שהתחלת פעולתה בהכנת האכילה ושתי' תהי' בנתינת הצדקה¹⁷,

[ובהדגשה יתירה אצל הנשים שנוטלות חלק גם בפרנסה עיי"ז שעוסקות במשרה תמורת תשלום (כנהוג במדינה זו) – שצריכות ליתן צדקה מהרווחים שלהן, במכ"ש וק"ו מהשפעתן על בעליהן (וכן ילדיהן) ליתן לצדקה מהרווחים שלהם, ולכל לראש ע"י הוראת דוגמא-חי' מנתינת הצדקה מהרווחים שלהן, ורק לאח"ז (כשקופת הצדקה כבר מלאה) משתמשות בכסף עבור הוצאותיהן, הוצאות הבית, הבעל והילדים],

ולא עוד אלא שחלק חשוב ועיקרי, טוב ומשובח, מהמאכלים והמשקאות שמכינה בעצמה, נותנת לעניים לצרכי הסעודות דשבת ויו"ט, שיש בזה מעלה יתירה לגבי נתינת ממון לצדקה, שהעני אינו צריך לטרוח בקניית המאכלים והמשקאות, כיון שמקבלם מן המוכן¹⁸.

ובכל זה מחנכות הנשים את בנותיהן – שמתכוננות למילוי התפקיד ד"עקרת הבית" בהבית הפרטי שלהן, בכוא הזמן שיזכו לשידוך טוב, ויבנו בנין עדי עד – החל מהדלקת נרות שבת ויו"ט, שגם כשילדה קטנה¹⁹ מדליקה הנר שלה ניתוסף אור בכל החדר, חדר גדול [וכמנהג נשי ובנות ישראל להדליק הנרות בהחדר הגדול שבבית שבו עורכים את הסעודות דשבת ויו"ט], ועד לכל הבית²⁰, ועד"ז בנוגע להשתתפותה של הילדה בהכנת המאכלים והמשקאות,

שברוך כלל* הי' גם האוהל מחולק לכמה חלקים, כמו שהבית מחולק לכמה חדרים, ועיי' הדלקת הנרות בפניה אחת באוהל, נעשה אור בכל האוהל.

(* אף שהיו משפחות מיוחדות שכדי להוסיף זהירות בצניעות היו מקימים אוהל מיוחד לאנשים ואוהל מיוחד לנשים, אבל, הנהגה זו הייתה רק אצל יחידי טגולה.

17 בכל יום חול, ובנוגע לשבת ויו"ט – לפניהם או לאחריהם.

18 ראה תענית כג, ב.

19 כמנהג חב"ד – גם לפני בת-מצוה, ומה טוב – תיכף ומיד שמגיעה לכלל הבנת פירוש הברכה והדלקת הנר.

20 ועד"ז בימים ההם שהיו דרים באהלים –

וכן בנתינת הצדקה או מאכלים ומשקאות לעניים, ולא עוד אלא שלפעמים מעוררת הילדה את אמה להוסיף בנתינת הצדקה, כשמספרת לה (דבר שלא ידעה לפני"ז) שבביקורה בבית חברתה (לשחק עמה) הבחינה בהעדר הרחבות שבבית (בראותה שבבית חברתה חסרים כו"כ דברים שיש בביתה), ובמילא טוענת לאמה: היתכן להשאיר בית יהודי שחסרים בו דברים מוכרחים וטובים, והראי', שדברים אלו ישנם בביתה לצרכי חיי היום-יום? ...!

וכיון שמעלתן המיוחדת של נשי ישראל היא שמחדירות קדושה בכל עניני הבית, גם בעניני החולין (כנ"ל) – מודגשת אצלן יותר ההכנה למתן-תורה שע"י ספירת העומר, שהימים עצמם (לא רק הענינים הטובים שעושים בהם) נעשים מציאות של מצוה וקדושה.

ה. ענין נוסף בהכנה למתן-תורה (כולל ובמיוחד ע"י נשי ישראל) מודגש בפרשיות התורה שקורין לעולם בסמיכות ל"זמן מתן תורתנו" – בהרב-בחוקותי ובמדבר²¹:

דובר כמ"פ²² שהנהגתו של יהודי ע"פ התורה מיוסדת על שתי תכונות עיקריות בנפש שמרומזות בפרשיות בהרב-בחוקותי: "בהר" – מורה על ההגבהה והרחבה בעניני קדושה, ו"בחוקותי" – מורה על חקיקת עניני קדושה בלבו פנימה.

וענין זה שייך במיוחד לנשי ישראל – שע"י הרוך הרגש והחום שבטבען מחנכות את כל בני הבית באופן שיהיו אצלם התכונות ד"בהר-בחוקותי", ועי"ז מעמידות "כל יוצא צבא בישראל" (כההמשך בפ' במדבר)²³, שראויים ומוכנים לקבלת התורה כדי לקיימה בפועל בחיי היום-יום.

ועי"ז זוכים כל בני" לריבוי ברכותיו של הקב"ה "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"²⁴ – באופן של הגבהה והרחבה כהר ("בהר"), ובלשון הכתוב בפרשת בחוקותי: "אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו גו' ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה וגו'"²⁵, ובפשטות, פרנסה בהרחבה, ועד לאופן של עשירות [ובפרט ע"י ההוספה בקבלת החלטות טובות (ועאכו"כ ע"י קיומן כמעשה בפועל) להוסיף בנתינת הצדקה, עזר וסיוע לכל הזקוקים לכך, שע"ז ניתוסף עוד יותר בכרכותיו של הקב"ה לפרנסה בהרחבה ועד לאופן של

גו' מבן עשרים שנה ומעלה", שאו נעשה "יוצא בצבא" (א, ב"ג ובפרש"י).

(24) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

(25) כו, ג ואילך.

(21) משא"כ פ' נשא שרק בכמה שנים קורין לפני זמן מ"ת.

(22) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 159 ואילך. ועוד.

(23) אף שבנוגע להמנין עצמו נאמר "כל זכר

עשירות²⁶], וכל הברכות האמורות בפרשה, עד להברכה העיקרית: "ואולך אתכם קוממיות"²⁷, "בקומה זקופה"²⁸, שהקב"ה מבטל את עול מלכות אומות העולם שבזמן הגלות, ומביא את הגאולה האמיתית והשלימה.

ו. ובכל זה ניתוסף הדגשה מיוחדת בדורנו זה:

דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובענין זה יש שליחות מיוחדת לנשי ובנות ישראל — כמבואר במדרשי חז"ל שכשם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור²⁹, כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה³⁰. ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל³¹ שדור האחרון של הגלות (ודור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים — שבזה מודגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים, עם נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות — בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' החידוש האמיתי דמתן-תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני" שבכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה רחל ולאה בלהה וזלפה, וכל הצדיקים שעמהם תתחיל תחיית המתים, ועד לתחה"מ דכל בני", ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון³², ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון³³).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם נגם כשנמצאים עדיין בגלות, ולא דוקא במקום שיש ריבוי בתי-כנסיות ובתי-מדרשות וישיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי

(30) יל"ש רות רמזו תרו בסופו.
 (31) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.
 (32) "עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהיא הארון" (רמב"ן ר"פ תרומה).
 (33) ב"ב יד, א"ב. פרש"י וילך לא, כו.

(26) כתוצאה מהעשירות ברוחניות — שהעשירות הכי גדולה היא הרגש והרצון הפנימי לעזור ליהודי בהמצטרך לו.
 (27) שם, יג.
 (28) תו"כ ופרש"י עה"פ.
 (29) סוטה יא, רע"ב.

ובנות ישראלן שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממהרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ-לארץ להקבע בארץ ישראל³⁴, בהמקדש העיקרי, בית המקדש השלישי, שיכנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה".

ז. ומעלה יתירה (בדורנו זה גופא) ב"זמן מתן תורתנו" בשנה זו:

"זמן מתן תורתנו" בשנה זו חל ביום ראשון בשבוע, ובחוץ לארץ שחוגגים יו"ט שני של גלויות, נמשך גם ביום השני בשבוע. וכיון שבקביעות כזו נכנסים ל"זמן מתן תורתנו" מיום השבת-קודש (ערב זמן מ"ת), נמצא, ש"זמן מתן תורתנו" קשור עם שלשה ימים רצופים של קדושה, שיש בזה התוקף של "חזקה"³⁵, שנעשה תוקף וחוזק אצל כאו"א מישראל בהענין דמתן-תורה.

ועי"ז נוסף עוד יותר בהדגשת כללות הענין דמתן-תורה – "אוריאל תליתאי לעם תליתאי"³⁶, תורה משולשת, תורה נביאים וכתובים, לעם משולש, כהנים ליום וישראלים³⁷ – כיון שגם הזמן דמ"ת קשור עם שלשה ימים רצופים של קדושה.

וענין זה מודגש ביותר אצל נשי ובנות ישראל – כיון שע"י פעולתן בהדלקת נרות שבת ויו"ט נעשית כניסת יום הש"ק ומיד לאח"ז כניסת ב' הימים ד"זמן מתן תורתנו" (שאיז מברכים גם "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה") – הדלקת נרות שלש פעמים.

וזוהי גם ההכנה להגאולה האמיתית והשלימה ובנין ביהמ"ק – גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, שעל זה נאמר³⁸ "יחיינו מיומיים ביום השלישי קיימנו ונחי' לפניו", שלשה ימים רצופים.

ח. ויה"ר שבזכות פעולתן של נשי ובנות ישראל בהדלקת נרות שבת ויו"ט יקויים תיכף ומיד מ"ש³⁹ ביצי"מ "ולכל בני ישראל הי' אור במושבבותם", שבהיותם עוד בארץ מצרים נעשה אצלם מעמד ומצב של אור, ולא עוד אלא שע"י אור זה ראו את כלי הכסף וכלי הזהב והשמלות שברשותם של המצריים⁴⁰, ועי"ז "וישאלו מצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות"⁴¹, ועד"ז

(38) הושע ו, ב ובמפרשים.

(39) בא יו"ד, כג.

(40) פרש"י שם, כב.

(41) שם יב, לה.

(34) מגילה כט, א.

(35) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

(36) שבת פח, א ובפרש"י.

(37) שכולל גם גרים.

בימינו אלו, ברגעי הגלות האחרונים, שנעשה אצל כל אחת מכן, בתוך כלל ישראל, מעמד ומצב של פרנסה בהרחבה, כולל גם "כלי כסף וכלי זהב ושמלות".

ועוד והוא העיקר — שתיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, ביום זה, לפני תפלת ערבית, ולפני ההכנות לתפלת ערבית — כיון שלאחרי ובסמיכות לתפלת המנחה עונה הקב"ה וממלא כל הבקשות שבתפלה, ובפרט הבקשה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "מהרה" דייקא, לפי הפירוש של בני, תיכף ומיד ממש.

ובהמשך לזה — כפי שסיימו תפלת מנחה — "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"⁴², שקאי על כאו"א מישראל, כפי שאמרו בהקדמה לפרקי אבות ביום השבת⁴³: "ועמך כולם צדיקים"⁴⁴, שכאו"א מישראל (אנשים ונשים וטף) הוא בדרגת "צדיק", כי, גם אלו שמאיזו סיבה שתהי' חסר אצלם משהו בעניני יהדות, מתוקן חסרון זה ע"י נשי ישראל שמנצלות את כח השפעתן לפעול על חברותיהן, ועל ידן על כל בני הבית, ומה גם שעומדים בסמיכות לערב ר"ח, "יום כיפור קטן"⁴⁵, שהקב"ה מכפר על כל הענינים הבלתי-רצויים, ובמילא, נעשים כל בני בדרגת "צדיקים", ו"משיח אתא לאתבא צדיקייא בתיובתא"⁴⁶, כולל גם שמישיב ומחזיר אותם (ע"ז שעשו תשובה) לארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים — "את פניך".

וכדי למהר ולרז עוד יותר את הגאולה, נסיים במצות הצדקה ש"מקרבת את הגאולה"⁴⁷, ע"ז שכל אחת מכן תהי' שליחה לתת צדקה, ובהוספה על השליחות תתן גם משלה, שפעולה זו תמהר ותזרז עוד יותר את עובדת היותכן נשים צדקניות שבדור האחרון של הגלות ונשים צדקניות שבדור הראשון של הגאולה, ובמהרה בימינו ממש.

[לאחרי נתינת השטרות להעומדות בראש הכינוס — אמר כ"ק אדמו"ר

שליט"א:]

שיהי' לכן שבת שמח ויו"ט שמח ("א פריילעכן שבת און א פריילעכן יו"ט"), וקבלת התורה בשמחה ובפנימיות⁴⁸.

(46) ראה זח"ג קנג, ב. לקר"ת דרושי שמע"צ

צב, ב. ובכ"מ.

(47) ב"ב יו"ד, א. וראה ניא פל"ז.

(48) ראה לקר"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272.

ח"ג ע' 158. ועוד.

(42) תהלים קמ, יד.

(43) הן ביום השבת דמיני' אולינן, והן ביום

השבת שלאח"ז, ערב שבועות.

(44) ישע"י ס, כא. סנהדרין ר"פ הלך.

(45) פר"ח לאו"ח סתי"ז (מהרמ"ק). של"ה

(קכ, ב. קעט, א. ועוד). יעב"ץ בסידורו. ועוד.